

[Udenrigsministeren.]

sig nu lang, lang Tid igennem paa det handelsøkonomiske Omraade, maa man dog erkende, at det samlede Resultat for Danmarks Økonomi har været godt. Man maa erkende, at Danmark i dette Øjeblik staar Side om Side med eet andet Land, som hører til de forholdsvis beskedne i Størrelse, nemlig Holland. Disse to Lande har i alt væsentligt haft en ensartet Toldpolitik og Handelspolitik, og disse to Lande er de Lande i Europa, der er kommet bedst igennem de økonomiske Vanskeligheder efter Krigen. Det er de to Lande, der i Øjeblikket rammes mindst af Krisen, det er de to Lande, hvor den brede Befolkning har den højeste Levefod. Og hvis man tænker paa Storstaterne, er det rigtigt, at den Storstat, der følger en tilsvarende Handelspolitik, nemlig England, i Øjeblikket gennemgaar en meget haard Krise, der staar i Forbindelse med almen-økonomiske Forhold overfor andre Verdensdele, i hvilke England tidligere har haft en langt stærkere Stilling, end det har i dette Øjeblik; men ogsaa for Englands Vedkommende har vi Lov til at sige, at ved Siden af Danmark og Holland er der intet Land i Europa med en højere Levefod for den brede Befolkning end netop England. Jeg tror da, man kan sige, at har vor Politik været svag og uforstandig paa det økonomiske Omraade, saa har mægtige Kræfter i Verden formet det saaledes, at den dog kom os til gode; vi er kommet til at staa i den Gruppe af Stater, hvis økonomiske Udvikling blev bedst.

Skulde vi da bryde denne Linie paa et Tidspunkt, da hele den Gruppe af Stater, som vi toldpolitisk staar nærmest, med Iver gaar ind for denne Handelspolitik, i den Forstand, at de slutter sig til Gennemførelsen af denne Toldkonvention? Naar de Stater, der staar som Talsmænd derfor, er de tre Lande, vi daglig samarbejder med paa en hel Række Omraader, Holland, Sverige og Norge, og naar dertil føjes andre Lande, der staar os forholdsvis nær, Finland og Belgien og endelig det Land, som økonomisk har langt den største Betydning for os, nemlig England, og endvidere Frankrig og Italien, saa ser jeg ikke den Visdom, der vilde være i at bryde denne Linie. Og jeg ser ikke, hvilken Fare der knytter sig til, at vi paatager os de samme Forpligtelser som disse Lande indtil Foraaret 1931. Derimod tror jeg, der vilde blive megen Forbavselse i denne Gruppe af Lande, med hvilke vi samarbejder, ikke mindst i England, hvis Danmark i dette Øjeblik brød ud af Rækken.

Drachmann: Den højtærede Udenrigsminister sluttede sit Indlæg med ligefrem at afbrænde et bengalsk Blus til Ære og Glæde over vor nuværende økonomiske Situation — som Konsekvens, forstod jeg, af vor fortræffelige økonomiske Politik. Jeg tror, at dette Blus har den Fare, at det kan kaste nogle slemme Slagskygger ud over Landets arbejdende Erhvervsliv og ose Menigmand lovlig stærkt i Næsen. Jeg tror nemlig, det er forhastet, i hvert Fald noget risikabelt, at fejre sig selv og sin Politik paa en saa ostentativ Maade. Jeg tror, Forholdene ligger langt alvorligere. Man kan sige, vi er sluppet relativt heldigt gennem Krisen, men det beviser intet om den økonomiske Politik, der er ført, thi jeg beder erindret — jeg beder ogsaa den højtærede Udenrigsminister erindre det —, at medens vi i 1926 og 1927 havde haarde Kriser herhjemme, stod den største Del af Udlandet i Højkonjunkturs Tegn, og derfor har vi endnu et Par gode Aar til gode, om jeg saa maa sige — vi har foreløbig haft eet forud for de andre. Hvor længe denne relative Velstillethed vil vare, tør jeg ikke sige noget om, men jeg deler i hvert Fald ikke det Lyssyn, som den højtærede Udenrigsminister her gør sig til Talsmand for; det var en lidt for tidlig Afbrænding af Glædesblus, ligesom den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen, efter min Mening afbrændte sin Glædesfakkel lidt for tidligt vedrørende Forhandlingerne i Genève.

Maa jeg have Lov til at vende tilbage til disse Genève-Forhandlinger og sige, at jeg tror ikke, den højtærede Udenrigsminister har opfattet mig rigtigt, naar han gør gældende overfor mig, at der i Genève ikke staar to Anskuelser stik imod hinanden, saaledes som jeg sagde. Der maa paa den ene eller anden Maade være en Misforstaaelse, for det er netop det, der gør, saa sandt som Praeference og Mestbegunstigelse er to modsatte Principper. Jeg har liggende foran mig Rapporten fra 2den Kommission og den Resolution, som henviste det paa Udenrigsministerens i øvrigt fortræffelige Initiativ rejste Spørgsmaal om Mestbegunstigelsen. Med den højtærede Formands Tilalelse skal jeg citere et Par Afsnit heraf, som vil godtgøre, at der faktisk er Tale om to desværre meget modstridende Principper. Et Sted i Betænkningen fra denne Kommission II hedder det, at „det gælder om at indrømme en vis Grad af Bøielighed i Anvendelsen af Mestbegunstigelsesklausulen, naar det synes uundgaeligt for at